

II.

Mijn vriend DELPRAT stelde ik teleur door geen vlot peccavi te laten hooren. Ja, het heeft van ouds aan dengeen der tegenstanders, die zoo'n peccavi gracieuselijk in ontvangst had te nemen, een prettige houding verschaft. En voelde ik ongelijk, ik zou geen bezwaar hebben om een ridderlijk tegenstander als DELPRAT, de voldoening ervan te gunnen. Maar ik kan niets terugnemen van wat ik zeide. Ik blijf beweren, dat afgezien van wat franje, die mee overging, het orgaan der Maatschappij, haar *Tijdschrift*, het tegenwoordige *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* is. Natuurlijk er is op den grondslag voortgebouwd. Het statige gebouw ziet neer op het kleine huisken. Het orgaan der Maatschappij kwijnde, zeker, evenals de franje, de overige tijdschriften. Even als alles kwijnde in dien pruikentijd zonder pruiken. POTGIETER had pas, in 1841, van het jongste kind van Jan en Jannetje de doopceel gelicht. Het *Archief* van HEYE, in 1842 uit *Wenken en Meeningen* voortgekomen, stierf in 1846. De man had het bijna geheel vol geschreven. Het blad voor psychiatrie van RAMAER had een zieltoegend bestaan geleid. Voor beide ontbraken lezers en kopy.

Maar niettegenstaande die kwijning, ook van het *Tijdschrift* der Maatschappij, bracht dit laatste althans een gebied met leden mede, waarop de jonge vereeniging reeds dadelijk zeker van lezers was. En door dat jonge *Tijdschrift* tevens tot het orgaan der Maatschappij te maken bevestigde zij er de waarde van voor den geneeskundigen lezerskring.

Ik heb dankbaar erkend, wat het *Tijdschrift* voor dien kring deed. Maar dat DELPRAT daartegenover de afkomst van zijn *Tijdschrift* uit onze Maatschappij verkleint en de waarde van onze gave zoo gering voorstelt, moet mij spijten.

Onze Maatschappij had de moeilijke jaren met haar orgaan moeten doorworstelen. De eerste jaren ging het het *Tijdschrift* ook niet dadelijk naar den vleeze. De Maatschappij had evengoed als de vereeniging een staf kunnen vormen van werkers en voor het minst zich een afzonderlijke plaats voor haar orgaan in het *Tijdschrift* moeten voorbehouden. Ik weet niet, of het *Tijdschrift* uit den tijd van zijn ontstaan, over papieren, notulen van vergaderingen, beschikt. Want hoe slap de tijdgeest ook was, voor de beoordeeling van die Maatschappij-daad is hij niet voldoende.

Het is moeilijk het uitblijven van een toestand, de vertraging in een ontwikkeling aan te toonen en te verklaren. Maar waarschijnlijk lijkt het mij toch wel, dat de ontwikkeling der Maatschappij en van het sociaal-geneeskundig leven in ons land, vertraagd is door dat loslaten van haar afzonderlijk orgaan.

den Haag, 27 Juni 1920.

A. SIKKEL.

HET SPOORARTSENVRAAGSTUK.

I.

Uit het feit alleen, dat sinds eenige maanden in ieder nummer van het *Tijdschrift* het spoorartsenvraagstuk wordt besproken, blijkt de groote ontstemming, die in de kringen der niet-spoorartsen heerscht. Het voorstel Haarlem moge men als uiting daarvan beschouwen. Jammer is het, dat dit zoo laat bekend is geworden, daar het nu niet in de afdeelingen is besproken kunnen worden. Het komt mij echter voor, dat juist nu de Maatschappij hervormd zal worden, het spoorartsenvraagstuk in een breeder licht moet beschouwd worden.

Het moeilijke in de Maatschappij-hervorming is m.i. altijd dit: welk karakter moet zij hebben een wetenschappelijk, of moet zij een vakvereeniging worden, of, zooals zij nu is een mengsel.

Wil zij een zuivere vakvereeniging worden, zooals dit zeer zeker door velen begeerd wordt, dan moet zij in de eerste plaats goed gediciplineerd worden en als eerste bestaansvoorwaarde bevatten, uitsluiting van elke begunstiging der leden afzonderlijk m.a.w. vrije artsenkeuze, in den meest uitgebreiden zin des woords. Daarbij straffe bepalingen voor den overtreders. Dan eerst komt men sterk te staan. Want collega